Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 20. Den 15. Juli 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale

af Ældste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Marts 1855.

(Af Deseret News d. 4. April 1855.)

Brødre og Søstre! Jeg maa udtrykke min Tilfredshed med den Tale, som før idag er holdt til Eders Overveielse. Jeg føler ikke saa meget af Aanden til at prædike, som meer til at lytte til; men som der endnu er en kort Tid til Afbenyttelse, vil jeg efter mine Brødres Opfordring fremstille nogle faa Bemærkninger til Eders Betragtning.

Efter det i Eftermiddag allerede givne Exempel, vil jeg begynde med at tage en Text, som vil findes nedskreven i det 23de Cap. af Matthæus: „O Jerusalem, Jerusalem, du som dræber Propheterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, og I vilde ikke."

Medens jeg fæster Eders Opmærksomhed paa dette Skriftsted, har jeg for Øie de indholdsrige Punkter, som er bleven fremstillede her idag, Aandens Lys, som har givet sig tilkjende ved at aabenbare os vor Pligt, den Reenhed i Levnet, den Ydmyghed i Opførsel, den rigtige Fremgangsmaade, som i alle Ting er skikket til at oplyse de Hellige og berede dem for Ophøielse og evige Liv. Hvor ofte, siger Frelseren, vilde jeg forsamlet dine Børn, o Jerusalem! som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke.

Disse Ord yttredes af Frelseren, medens han betragtede den store Stad og det omgivende Land, som da var beboet af Jøderne, som boede der i Sikkerhed, omgivne af Overflod, og var til samme Tid næsten almindeligen i aabent Oprør mod Himmelens Lov.

Det har været en meget almindelig Yttring i Verden, at Herren var istand til at gjøre enhver Ting, at han kunde gjøre det han havde i Sinde, og fuldføre hvad han behagede; at han besad altomfattende Magt, og kunde udføre hvad han foretog. Men hvad siger vor Text? „Hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I v i l d e i k k e!" Dette tilkjendegiver, at han kunde ikke gjøre det, fordi de vilde ikke; det er Maaden, hvorpaa vi forstaae Sproget. Det er ogsaa klart fra Texten, at om Folket i Jerusalem, Israels Børn, vilde have lyttet til, og været villige til at blive forsamlede, vilde han

have underholdt dem og meddeelt dem Saliggjørelsens Principer, Ophøielsens Love, hvilke det var hans Ønske at give dem. Lad mig da sige, at fra Verdens Grundlæggelse eller med andre Ord fra Mennesketš Fald, indtil den Tid, da Erklæringen i vor Text gaves, finder vi klarligen belyst i den hele Historie, som indeholdes i den hellige Bog, det Princip, at Herren ønskede at aabenbare til Menneskenes Børn Ting, som har været skjulte fra Verdens Grundvold blev lagt, Grundsætninger, som vilde ophøie dem til celestiale Throner, men de vilde ikke, eller, hvilket er det samme, han kunde aldrig finde et Folk, kunde aldrig sætte sig i Forbindelse med en Slægt, eller et meget talrigt Menneskesamfund, som vilde adlyde hans Befalinger, lytte til hans Raad, og give Agt paa hans Viisdom eller blive veiledet ved hans Aabenbaringer.

Nogle af mine Venner tænker maaskee, at jeg ved disse Bemærkninger gjør Uretfærdighed mod Enochs Zion. Jeg veed, at Herren i Enochs Dage forsamlede nok af Jordens Indvaanere til at bygge en Stad, men ifølge den større Menneskemasses Oprør, Ugudelighed og Undertrykkelse kunde han ikke frelse hiin Stad fra Tilintetgjørelse, uden ved at optage den i sit eget Skjød; derfra udgik det Sagn i Oldtiden: „Zion er flygtet." Saavidt som aabenbarede Beretninger viser, er det det Nærmeste han nogensinde kom Punktet af den endelig Fuldførelse af hans Foretagende, rørende Menneskeslægtens Frelse indtil Frelserens Dage.

Som vi har lært af Ældste Hydes Tale i Eftermiddag, saa viser sig den samme Ting i Josephs Historie; han ønskede at aabenbare Guds Villie for sine Brødre, men de var opsætsige, og solgte ham til Ægypten. Moses foretog sig at give Israels Børn Præstedømmets Love for at gjøre dem til et helligt Folk, en udvalgt Slægt, et Kongerige af Præster, hvad blev Udfaldet? De vilde ikke modtage det; og omendskjøndt Gud havde befriet dem fra Ægyptens Plager, fra Pharaos Haand, bragt dem gjennem det Røde Hav, og ledsaget dem med en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten, gjorde de dog — et heelt Folk — den Slutning, at det var bedst at tilbede en Kalv, medens Moses gik ind til Guds Nærværelse for at erholde hans Lov, for at modtage de Principer, som skulde forherlige dem og gjøre dem til et Kongerige af Præster, et helligt Folk. „Ih," sagde de, „vore Naboer tilbeder Kalve, de har Guder, de har Afgudsbilleder, og vi ønsker at tilbede Noget, som vi kan see, thi vi veed ikke hvad der er bleven af denne Moses, og vi ønsker en Gud, som vi kan see og haandtere."

Ved i Forbigaaende at kaste et Blik paa denne Gjenstand, finder vi at det samme Forsøg blev gjort i Salomons, Israels vise Konges Dage. Herren foretog sig at berede et Sted, et Huus, hvori han kunde aabenbare sit Folk Ophøielsens Lov. Han gjorde Forsøget, men førend det Huus kunde fuldendes, maatte een af de sande Mænd, ved hvem Ophøielsens Ordinancer skulde aabenbares, dræbes ved ugudelige Mænds grusomme Forræderi, som var opæggede af Modstanderen, hvilket tilintetgjorde Hensigten. Præstedømmets Nøgler maatte følgelig holdes skjulte, og i de paafølgende Aar jamrede og sørgede Propheterne og besværede sig over og dadlede Folket, fordi Herren kunde aldrig tillades at aabenbare sin Villies Fylde til Menneskenes Børn. Mica, efter at have overveiet hvor ofte Herren havde forsøgt at aabenbare sin Lov, og som hans Øine ved Prophetiens Aand skuede ned igjennem Tiden til de sidste

Dage, udbryder i en Henrykkelse af Glæde: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem."

Dette var just et Glimt, som Propheten saae af Befæstelsen af Jehovas Hensigter i de sidste Dage. Han saae Nationerne flygtende op til Bjergenes Toppe for at annamme den Forløsningens Lov, som Verden ikke vilde annamme i Midten af Tiden, da Frelseren lod sig tilsyne og fremstillede sig for Israels Huus, valgte sine Apostler og meddeelte dem Præstedømmets Nøgler, og sendte dem ud at bære Vidnesbyrd for alle Menneskenes Sønner. Udfaldet af hans guddommelige Mission tilkjendegives ved Ordene i vor Text: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke."

Johannes siger, naar han taler om vor Frelser: „Han kom til sine Egne, men hans Egne annammede ham ikke. Men saa Mange, som ham annammede, dem gav han Magt til at vorde Guds Sønner." Magt gaves dem til at vorde Guds Sønner og Christi Medarvinger; derfor blev Ophøielsens Principer tydeligen forklarede af Jesus Christus og hans Apostle, og dog vilde Folket ikke annamme dem. Nogle faa Aar derefter finder vi, at Enhver, som prædikede Jesu Christi rene Evangelium, dømtes til Tilintetgjørelse af de Ugudelige; Modstanderens Magt tiltog, Hedenskabet overvældede den sande Kirke, og hedenske Institutioner blev satte istedet; og den christne Religion havde enten til at skjule sig i Jordens Huler og Gruber eller bøie sig for det gamle hedenske Roms meningsløse Gjøglespil. Uagtet dette havde Herren sit Øie fæstet paa det store Punkt, som skulde iagttages, det store Formaal, som skulde fuldbyrdes, naar han igjen vilde forsøge at forsamle Israels Børn og opamme dem og undervise dem om sine Veie og lære dem at vandre paa hans Stier.

Det selvsamme første Øieblik efter at Guds Engel havde meddeelt Joseph Smith Aabenbaringen om Evangeliets Fylde, hvad opdager vi? Vi opdager, at alle Jordens og Helvedes Blodhunde blev slupne løs paa ham. Det virkelige første Forsøg, som kunde gjøres til at at bære Vidnesbyrd om Evangeliet, mødtes med Forfølgelse, Pressens Torden udslyngedes strax, og ligesom den gamle Qvæker sagde til Hunden, som kom til hans Krambod, og som han var bleven lidt fornærmet paa: „Jeg vil ikke dræbe dig, men jeg vil give dig et slet Navn," og jagende ham ud raabte han „onde Hund," idet han tænkte rettelig, at En eller Anden vilde antage ham for at være ond og skyde ham. Saadan var Djævelens Plan, naar Evangeliet først indførtes. Raabet lød: „falsk Prophet, Bedrager, Vildfarelse, Hoer," opblandet med ethvert Slags Bagtalelse.

Enhver, som er velbekjendt med denne Kirkes Historie, veed, at med dens Begyndelse begyndte Forfølgelserne og de vedblev at tiltage indtil Prophetens Død. Syv og fyrretyve Gange blev han anklaget og ført for Domstolene, og havde til at bære alle Udgifter for at forsvare sig i hine fortrædelige Retssager, og blev hver Gang frikjendt. Han fandtes aldrig skyldig undtagen een Gang. Det er nemlig bleven mig fortalt af Patriark Emer

Harris, at ved en vis Leilighed, da han blev bragt for en Magistrat i Staten New York og anklaget for at have uddrevet Djævle, afgjorde Magistraten efter at have afhørt Vidnerne, at han var skyldig; men som New Yorks Statuter ikke foreskrev nogen Straf for at uddrive Djævle, saa blev han frikjendt.

Det indskrænkede Tidsrum, som jeg maa bruge i Eftermiddag, nøder mig til blot i Korthed at berøre visse Punkter, som jeg ønsker bemærkede i Forbindelse med vor Text.

Iblandt de første Principer, som blev aabenbarede til Menneskens Børn i de sidste Dage, var Indsamlingen; de første Aabenbaringer, som gaves Kirken, befalede dem at forsamles og udsende Ældste til at udsøge et Sted til de Helliges Indsamling. Hvad er Indsamlingen for? Hvorfor var det at Frelseren ønskede Israels Børn at forsamles? Det var for at de kunde blive enige og sørge for et Sted, hvori han kunde aabenbare dem Nøglerne, hvilke har været skjulte fra Verdens Begyndelse, at han kunde udfolde dem Ophøielsens Love, og gjøre dem til et Kongerige af Præster, ja det hele Folk, og ophøie dem til Throner og Herredømmer i de celestiale Verdener.

For dette Øiemeed begyndte de Hellige i 1833 at bygge et Tempel i Kirtland, hvis Omkostning var ikke mindre end eet hundrede tusinde Dollars. En blot Haandfuld Hellige begyndte hiint Værk, men de var fulde af Tro og Kraft, og villige til, som de formodede, at offre enhver Ting for Opbyggelsen af Zion. I Løbet af nogle faa Uger faldt Somme af dem fra; Prøvelserne var for store, Besværlighederne for haarde. Jeg kjender Personer, som faldt fra, fordi de antog, at de havde Aarsag dertil; for Exempel, en vis Familie, som havde reist en lang Vei, ankom til Kirtland, og Prophcten tilbød dem at blive hos ham indtil de kunde finde et Sted. Søster Emma spurgte imidlertid den gamle Dame om hun vilde have en Kop Thee til at forfriske sig med efter Reisens Anstrængelser, eller en Kop Caffe. Den hele Familie faldt fra, fordi de blev indbudne til at nyde en Kop Thee eller Kaffe, efter at „Viisdoms Ordet" var givet.

En anden Familie faldt fra omtrent ved samme Tid, fordi Joseph Smith, da han kom ned fra det Værelse, hvor han var beskjæftiget med at oversætte ved Guds Gave og Magt, begyndte at lege med sine smaa Børn. Nogle saadanne Prøvelser som disse maatte, som I veed, imødegaaes.

Jeg erindrer en Gentleman, som kom fra Canada og havde været en Methodist, og som stedse havde været vant til at bede til en Gud, som ingen Øren havde, hvorfor han følgelig maatte raabe og huje meget høit for at faae ham til at høre. Fader Johnsen opfordrede ham til at bede i deres Huus-Andagt om Aftenen, og han slog an i saadan en høi Tonart og straalede saa lydeligt, at han opskræmte den hele Landsby. Iblandt Andre kom Joseph løbende ud og sagde: „Hvad er paa Færde? Jeg tænkte efter Larmen at Himlene og Jorden var stødt sammen," og sagde til Manden, „at han ikke burde give Plads for en saadan sværmerisk Aand, og skrybe saa vældig liig et Æsel." Fordi Joseph sagde dette, stak den stakkels Mand af igjen til Canada, og faldt fra; han tænkte, at han ikke vilde bede til en Gud, som ikke ønskede, at man skulde skrige til ham af alle Kræfter.

Vi skred frem paa denne Maade, medens vi byggede Templet i Kirtland. De Hellige havde en stor Mængde Traditioner, som de havde arvet af Fædrene, og

lagde Grundvolden og byggede Templet med stor Møie og Lidelse, sammenlignet med hvad vi har at udholde. De fik hiin Bygning saavidt fuldendt, at den kunde indvies, hvilket var det Herren gjerne vilde; thi han onskede at de skulde berede et Sted, hvori han kunde aabenbare Menneskenes Børn de Principer, som vil ophøie dem til evig Herlighed, og gjøre dem til Frelsere paa Zions Bjerg. Fire hundrede og sexten Ældste, Præster, Lærere og Diakoner mødte i Kirtland-Templet paa dets Indvielsesaften. Jeg kan see Ansigter her, som var i den Forsamling. Herren udgjød sin Aand over os, og gav et lidet Begreb om Salvelses Loven, og meddeelte os nogle Velsignelser. Han lærte os, hvorledes vi skulde raabe Hosianna, og gav Joseph Nøglerne til Israels Indsamling, og aabenbarede for os, hvad? Jo, Meningen af det var, at han endnu ikke turde betroe os Præstedømmets første Nøgle. Han sagde os, at vi skulde vaske os selv, og det gjorde næsten Qvinderne vrede, og de sagde, fordi det ikke var dem tilladt at komme ind i Templet, medens denne Vaskning foregik, at der foretoges en eller anden Urigtighed, og nogle af dem var rigtig fortørnede over det.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 303.)

Bestemmelsen for vor Conference i Dover, New Hampshire, tilbagekaldtes paa Grund af det lille Antal Disciple paa det Sted, og ingen Forretning af Vigtighed at blive forhandlet. Ogsaa Conferencen i Saco og Farmington blev forandret saaledes, at den skulde slutte i Farmington en Maaned tidligere end efter tidligere Bestemmelse og fremsendt Tilmelding med Posten.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 8de August holdtes et Raad i Kirtland i den Hensigt at lægge Hænder paa Fader Duncan og Andre af Zions Sønner.

Kirtlands Hoiraad forsamlet den 10de August for at høre Præsident Joseph Smiths Anklage mod Ældste Reynolds Cahoon i det han havde forsømt at gjøre sin Pligt i at irettesætte sine Børn og undervise dem paa Sandhedens og Retfærdighedens Vei, hvilket bevistes og Afgjørelse given i Overeensstemmelse dermed. Ældste Cahoon tilstod Rigtigheden af Afgjørelsen, og lovede at gjøre offentlig Bekjendelse for Menigheden.

Oliver Cowdery,
Skriver.

En Generalforsamling af de Sidste Dages Helliges Kirke holdtes i Kirtland den 17de August 1835 for at tage i Overveielse Arbeiderne af den Committee, som beskikkedes af Kirkens General-Forsamling den 24de September 1834 i den Hensigt at ordne Punkterne af Jesu Christi Lære for Kirkens Bestyrelse. Navnene paa Committeens Medlemmer var: Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og Frederik G. Williams, hvilke, da de havde fuldendt nævnte Bog ifølge de Forskrifter, som gaves dem, fandt det nødvendigt at sammenkalde en General-Forsamling af Kirken for at erfare enten Bogen bifaldtes eller ikke af Kirkens Authoriteter; at den kunde, dersom

den bifaldtes, blive en Lov og en Troes- og Forholdsregel for Kirken. Hvorfor Oliver Cowdery og Sidney Rigdon, Medlemmer af det første Præsidentskab, (eftersom Præsidenterne Joseph Smith jun. og Frederik G. Williams var fraværende paa et Besøg til de Hellige i Michigan) beskikkede Thomas Burdick, Warren Parrish og Sylvester Smith til Skrivere, og skred frem til at organisere den hele Forsamling som følger:

De organiserede Høiraadet for Kirken i Kirtland, og Præsidenterne W. W. Phelps og John Whitmer organiserede Høiraadet for Kirken i Missouri.

Biskop Newel K. Whitney organiserede sine Raadgivere for Kirken i Kirtland, og forrettende Biskop John Corrill Raadgiverne for Kirken i Missouri. Præsidenterne Leonard Rich, Levi W. Hancock, Sylvester Smith og Lyman Sherman organiserede de Halvfjerdsindstyves Raad. Ældste John Gould forrettende Præsident, organiserede de omreisende Ældste. Ira Ames, forrettende Præsident, organiserede Præsterne. Erastus Babbit, forrettende Præsident, organiserede Lærerne. William Burgess, forrettende Præsident, organiserede Diakonerne. Og de beskikkede ogsaa, som Forsamlingen var stor, Thomas Gates, John Young, William Cowdery, Andrew H. Aldrich, Job L. Lewis, og Oliver Higley til Hjælpe-Præsidenter for Dagen for at hjælpe til at overholde Orden i den hele Forsamling.

Da Ældste Lewi W. Hancock var beskikket til Forsanger, blev en Hymne sungen og Dagens Tjeneste aabnedes med Bøn af Præsident O. Cowdery; og Evighedens Høitidelighed hvilede over Forsamlingen.

En anden Hymne blev derpaa afsungen. Efter Udførelsen af nogle kirkelige Forretninger, som at ordinere Morris Phelps til Over-Præstedømmet; Warren Parrish til een af de første Halvfjerdsindstyve, Sherman Gilbert til Ældste, og at velsigne James Foster, Dean Gould, Benjamin Gifford, Elisha H. Groves og Joseph Hartshorn, opsattes Forsamlingen een Time.

Eftermiddagen. En Hymne blev sjungen, hvorefter Præsident Rigdon opstod og dadlede nogle af Authoriteterne, fordi de ikke var i deres Sæder til den bestemte Tid.

Præsident Cowdery opstod og gjorde indledende Bemærkninger angaaende „Lærdommens og Pagtens Bog for Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige" paa Commiteens Vegne. Han efterfulgtes af Præsident Rigdon, som forklarede Maaden, hvorpaa de agtede at erholde Forsamlingens Stemme for eller imod nævnte Bog.

Ifølge berørte Ordning bar W. W. Phelps Vidnesbyrd om, at Bogen, som fremlagdes for Forsamlingen, var sand. Præsident John Whitmer opstod og bevidnede, at den var sand. Ældste John Smith, som tog Ledelsen af Høiraadet i Kirtland, bar Vidnesbyrd, at Aabenbaringerne i nævnte Bog var sande og at Forelæsningerne var ordnede og samlede med Skjønsomhed, og var nyttige til Lærdom. Hvorpaa Kirtlands Høiraad antog og anerkjendte dem som deres Troes Lærdomme og Pagter ved eenstemmigt Votum.

Ældste Levi Jackmann, som tog Ledelsen af Kirkens Høiraad i Missouri, bar Vidnesbyrd, at Aabenbaringerne i nævnte Bog var sande, og nævnte Høiraad for Missouri antog og anerkjendte dem som deres Troes Lærdomme og Pagter ved eenstemmigt Votum.

Præsident W. W. Phelps læste derpaa det skrevne Vidnesbyrd af de Tolv, saalydende:

„Vidnernes Vidnesbyrd om Herrens Befalingers Bog, hvilke han gav sin Kirke ved Joseph Smith jun., som var beskikket ved Kirkens Stemme for dette Øiemed.

„Vi føler os derfor beredvillige til at bevidne for alle Mennesker i hele Verden, for enhver Skabning paa den hele Jords Overflade og paa Øerne i Havet, at Herren har baaret Vidnesbyrd for vore Sjæle formedelst den Helligaand, udgydt over os, at disse Befalinger blev givne ved Guds Inspiration, og er nyttige for alle Mennesker og er virkeligen sande. Vi giver dette Vidnesbyrd for Verden, saasandt hjælpe os Herren; og det er formedelst Gud Faders og hans Søn Jesu Christi Naade at vi er tilstedte at have det Privilegium at fremlægge dette Vidnesbyrd for Verden, i hvilket vi fryder os overordentlig, bedende Herren altid, at Menneskenes Børn maa have Gavn deraf."

Ældste Leonard Rich bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og de Halvfjerdsindstyves Raad antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Biskop Newel K. Whitney bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Biskop John Corrill bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Præsident John Gould gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed de omreisende Ældste antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Ira Ames, Præsternes forrettende Præsident, gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed Præsterne antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Erastus Babbit, Lærernes forrettende Præsident gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og de antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

William Burgess, Diakonernes forrettende Præsident, bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed, og de antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Den ærværdige assisterende Præsident Thomas Gates bar derefter Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine fem graahærdede Assistenter og den hele Forsamling antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

De adskillige Authoriteter og Generalforsamlingen annammede Committeens Arbeider ved et eenstemmigt Votum.

Præsident O. Cowdery læste da følgende Artikel om „Regjeringer og Love i Almindelighed," hvilken bifaldtes og antoges og forordnedes at blive trykt i nævnte Bog ved et eenstemmigt Votum:

„For at vor Tro med Hensyn til jordiske Regjeringer og Love i Almindelighed ikke skal blive urigtig forklaret eller misforstaaet, har vi tænkt det passende at fremstille vor Mening om samme ved Slutningen af denne Bog.

Vi troer, at Regjeringer blev indstiftede af Gud til Menneskenes Bedste, og at han drager Menneskene til Ansvar for deres Handlinger med Hensyn til samme baade i at udstede Love og administrere dem for Samfundets Gavn og Sikkerhed.

Vi troer, at ingen Regjering kan bestaae i Fred, med mindre saadanne Love blive affattede og holdte uforkrænkede, som vil sikkre hvert Menneske Samvittighedsfrihed, Eiendomsret og Livsbeskyttelse.

Vi troer, at alle Regjeringer behøver borgerlige Embedsmænd for at fuldbyrde sammes Love, og at saadanne, som vil forvalte Loven redelig og retfærdig, bør søges og opholdes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller Regentes Villie.

Vi troer, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene er ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udøvelsen deraf, med mindre deres religiøse Meninger tilskynde dem til at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder og Friheder; men vi troer ikke, at menneskelige Love har Ret til at indlade sig med at foreskrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittigheder, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huuslige Andagt. At den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, straffe Brøde, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed.

Vi troer, at alle Mennesker er pligtige til at understøtte og opholde de respective Regjeringer, under hvilke de opholde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhændelige Rettigheder, ved saadanne Regjeringers Love, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvaaner, som saaledes bliver beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regjeringer har Rettighed til at forordne saadanne Love, som efter deres eget Skjøn er bedst skikkede til at sikkre den offentlige Velfærd, medens de til samme Tid holder Samvittighedsfrihed hellig.

Vi troer, at Enhver bør æres i sin Stilling; Regenter og Øvrigheder som saadanne, der er satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige; og at alle Mennesker skylder Lovene Agtelse og Ærbødighed; da Anarchi og Rædsel uden dem vilde træde istedetfor Fred og Harmoni. De menneskelige Love er indstiftede til den udtrykkelige Hensigt at ordne vore Interesser som enkelte Mennesker og Nationer, imellem Mand og Mand; og guddommelige Love, givne fra Himmelen, foreskriver Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, og som Mennesket skylder sin Skaber Regnskab for.

Vi troer, at Regenter, Stater og Regjeringer har Ret og er pligtige til at udgive Love til alle Indvaaneres Beskyttelse i den frie Udøvelse af deres religiøse Bekjendelse, men vi troer ikke, at de i Retfærdighed kan berøve Indvaanerne denne Frihed eller indskrænke dem i deres Meninger, saalænge de viser Lovene Agtelse og Ærbødighed, og saadanne religiøse Meninger retfærdiggjør ikke Oprør eller Sammenrottelse.

Vi troer, at Forbrydelsen bør straffes efter Overtrædelsens Beskaffenhed, at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og dens onde Følger iblandt Menneskene, ved den Regjerings Love, under hvilken Overtrædelsen bliver begaaet, og for den offentlige Freds og Roligheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og gjøre Brug af deres Indflydelse for at Overtrædere af gode Love kan vorde straffede.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Dette Nummers Udgivelse er bleven noget forsinket, deels ved at vi forventede Nyheder fra April-Conferencen i Store Saltsøstad, som endnu ikke er ankomne, deels derved at de indsendte Halvaars-Rapporter fra Conferencerne befandtes unøiagtige og ikke stemmende med forhen afgivne Rapporter for forrige Aar, hvorfor vi havde paany at sætte os i Correspondence med Conference-Præsidenterne for at faae Feilene rettede. Ikkedesmindre er der endnu en og anden, som ikke synes at have forstaaet vor Mening rigtig, hvorfor vi her vil give nogle Belærelser til ufravigelig Efterfølgelse for Fremtiden.

Det er en Selvfølge, at hvis Missionens Præsident skal kunne afgive en rigtig General-Rapport for hele Missionen, saa maa til ham indsendes feilfrie Rapporter fra Missionens forskjellige Dele eller respective Conferencer, hvorfor sammes Præsidenter har paa deres Side at paasee, at der føres nøiagtige Protocoller i Grenene, saa at naar disse Rapporter kommer ind til dem, at de ved Sammenligning med foregaaende Rapporter befindes at stemme, naar den i Mellemrummet skete Forandring, Forøgelse eller Formindskelse tages i Betragtning. Til en Conferences Forøgelse hører D ø b t e og A n k o m n e fra andre Conferencer; til Formindskelse hører U d e l u k t e, E m i g r e r e d e, U d f l y t t e d e til andre Conferencer og D ø d e. Naar disse Summer sammenlignes, vil man faae ud Forøgelsen eller Formindskelsen, som tillagt (hvis der er Forøgelse) eller fratrukket (hvis der er Formindskelse) den foregaaende Rapports Hovedsum, vil vise om den sidst indkomne Rapport er rigtig eller ei. Findes der Feil i nogen af Grenenes Rapporter, som Conference-Præsidenten ved at følge omskrevne Fremgangsmaade lettelig vil opdage, forudsat at han har opbevaret Copier af foregaaende Rapporter, hvilket antages, maa han naturligviis sørge for at de feilagtige Rapporter fra Grenene blive rettede forinden han opsummerer dem og indsender sin General-Rapport; thi er den unøiagtig, bevirker den for os meget Bryderi tilligemed Tidsspilde ved den gjentagne Brevverling, som denne Gang har været Tilfældet, og desuagtet kan det hænde sig, at der dog efter alt dette udkommer en feilagtig Hovedrapport for Missionen, som atter igjen i Fremtiden vil foraarsage gjentagen Uleilighed.

For aldeles at forebygge dette vil vi herved opfordre Præsidenterne for de respective Conferencer at instruere Grenenes Forstandere, at de — jo før jo hellere — tager sig den fornødne Tid til i Forening med Skriverne at gjennemgaae deres Protocoller fra Begyndelsen, uddrage, samle og summere de forskjellige Dele, og naar de er forvisset om, at de saaledes har faaet et nøiagtigt Tal over enhver Ting, at de siden for Eftertiden vedbliver at vedligeholde denne Nøiagtighed, hvilket vi formener lettest kan skee paa den Maade, at den, som fører Protocollen, oplinierer et Ark Papiir med saa mange Rubrikker, som er nødvendigt; øverst i

enhver Rubrik kan han nedskrive det af Protocollen udfundne rigtige Tal, og siden, naar der forekommer noget i Grenene, som Daab, Ordination, Udelukkelse, Emigration, Fraflytning, Tilflytning, Døde osv., bør han efter at have anført samme i Protocollen som sædvanligt, strax nedskrive Tallet i den tilhørende Rubrik paa det opliniereде Ark, og dette tilsyneladende forøgede Arbeide, vil give ham den uendelig store Fordeel, at han til enhver Tid har en nøiagtig Liste ved Haanden, som sætter ham istand til, naar det skal være, at afgive en rigtig Rapport ved ikkun at opsummere de forskjellige Rubrikker, istedetfor at gjennemblade en heel Protocol, og maaskee neppe være istand til at afgive en Rapport, der er feilfrie. Vi haaber, at saavel Conferencernes som Grenenes Præsidenter vil indsee Nytten af denne simple, praktiske Fremgangsmaade, bringe samme i Udøvelse, og saaledes for Eftertiden sætte os alle istand til at afgive rigtige Rapporter.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i Nr. 18 gjengivne Foredrag.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

(Fortsat fra Pag. 298).

Mange af Bataillionens Drenge er her idag, som vandrede over Sletterne og Ørkenerne; de veed hvad de har udstaaet. De forlod deres Fædre, Mødre og Børn paa Prærien, og nogle af dem har de aldrig seet siden, og vil aldrig faae dem at see her i Tiden; thi de sover i den tause Grav. De udstod alt dette for at fægte for det Land, som havde kastet dem ud!

Elsker jeg Mordere og tøilesløs Pøbel saaledes som jeg elsker gode Mennesker? Nei! Beder jeg for dem? Ja, at Herren vilde dømme dem efter deres egen Munds Tale, og det hasteligen.

Vi beder hele Tiden om at vi maa være uantastede, og tillades at leve i Fred, og ikke at blive pidskede og forurettede uden Aarsag, thi vi er „Kjød af Eders Kjød og Been af Eders Been;" hvorfor ikke da lade os nyde vort Stykke Brød, ligesom vi lader Eder nyde Eders? Om dette beder vi, og bønfalder og ansøger uafbrudt, men nei; de siger: „Vi vil tugte Eder, fordi vi har Magten til at gjøre det; vi vil pidske Eder, fordi vi er stærkere, end I."

Jeg vil tage de Forenede Staters Regjeringsform og Lovene i Missouri og Illinois fra Aaret 1833 til 1845, og om de var blevne udførte overeensstemmende med deres Bogstav og Aand, vilde de have klynget op Morderne og Pøbelhøvdingerne, som ulovligen og uretfærdigen dræbte, plyndrede, ødelagte og fordrev os. Jeg vil sige Eder, hvor meget jeg elsker hine Personer. Om de havde nogen Agtelse for deres egen Velfærd, vilde de komme frem og sige, enten Joseph Smith var en Prophet eller ikke: „Vi udgjød hans Blod, og lad os nu udsone det;" og de vilde være villige til at faae deres Hoveder kappede af, paa det deres Blod kunde rinde paa Jorden,

og Røgen deraf opstige for Herren som et Offer for deres Synder. Saavidt elsker jeg dem. Men om Herren ønsker, at de skal leve og udskumme deres Synder for alle Mænd og Qvinder, det er alt ret, jeg bryder mig ikke om, hvor de gaaer, eller hvad de gjør.

Jeg har ikkun een Frygt angaaende dette Folk i Bjergenes Dale, jeg har blot een skjælvende Fornemmelse i min Aands Nerver, og det er, at vi ikke lever efter den Religion, som vi bekjender. Om vi ikkun udøver hvad vi bekjender, saa siger jeg Eder, at vi skal bestaae til Trods for hele Helvede. Men om vi overtræder Loven, Gud har givet os, og tramper hans Barmhjertighed, Velsignelser og Anordninger under Fødder, og behandler dem med Ligegyldighed, hvilket jeg har tænkt at Nogle tilfældigviis gjør, idet de ikke tilfulde opfatter de Forpligtelser, som de er under til deres Gud, jeg har, som en Følge deraf, frygtet for at de vilde blive overmandede, og at Herren vilde lade dem blive adspredte og slagne. Men lad dem ikkun leve efter deres Religion, og jeg har ikke mere Frygt for at de skal blive fordrevne, og at deres Fjender skal faae Magt over dem, end jeg har for at disse Bjerge skal blive blæste over paa denne Stad. Jeg er villig til at fægte eller gaae, til at løbe eller blive, eller til at gjøre enhver anden Ting, som Herren den Almægtige kræver af mig for hans Riges Skyld, og derefter nedlægge mit Liv for hans Sag. Men jeg sværger ved Evighedens Guder, at jeg ikke vil tillade Nogen paa vore Gader eller i vore Huse at fordærve dette Folk og ødelægge dem, saa sandt Herren og gode Mennesker vil staae mig bi.

Hensigter jeg til Andre end til Saadanne, som søger at tilintetgjøre dette Folk? Nei ikke til Een! Jeg er ikke en Modstander af nogen Mand eller Klasse af Mænd, som er her, eller der, eller hist eller hvorsomhelst; men jeg er en Modstander af Ugudelighed og Laster, hvorsomhelst de findes paa hele Jorden; jeg er en Modstander af Uretfærdighed, og jeg agter stedse at være det.

Jeg foretrækker at gjøre mine Bemærkninger om Gjenstandene, eftersom de fremstille sig for mit Sind; endskjøndt jeg kunde forberede en vis Gang i Foredraget og indskrænke mig til givne Emner, som jeg ofte har gjort; men naar jeg staaer paa dette Sted, aabner jeg Sluseporten og lader Floden rinde, uden at bryde mig om hvilken Retning den tager eller hvorledes.

Hvad hændte sig, naar jeg tugtede en Embedsmand, som rendte sin Vei? Jeg sagde ikke et eneste overilet Ord til ham; ei heller tugtede jeg ham halvt saameget som han fortjente; men jeg sagde ham, hvad han var, og hvorledes han saae ud i mine Øine; hvorfor han var sendt hid, og hvorledes han skulde være, hvis han vilde pryde sit Embede. Førend Forsamlingen var tilende, lød det: „Ak! vi staae i Begreb med at blive jagede; her vil komme en Pøbelskare." Da sagde jeg: „Gaa ud af min Vei, eller jeg vil faae Eder af Veien; hvad er I bange for?" „O! for de Forenede Staters Regjering!" Jeg svarede: „Lad mig hellere døe og gaae til min Fader i Himlen, end at bøie mig for hiin afskyelige Ugudelighed; jeg vil aldrig ydmyge mig for den, saa sandt Gud er min Hjælper." Hvad blev Resultatet af den Fremgangsmaade jeg da fulgte? Han blev tugtet, og vor Over-Dommer, som nu er her, sagde dem i Washington, at han blev tugtet for sin egen Oudskab, og sagde ham: „Jeg formoder, at de ikke tugtede Dem tilstrækkeligt."

Antager I, at jeg er færdig til at

bukke mig dybt, og taale at dette Folk skal bøie sig bestandigen for Fordærvelsens Svøbe? Nei! Kom frem med Eders Knive, Eders Sværd og Eders Ildrør og tilintetgjør os alle, hellere end at vi vil forsage vor Religion. Enten den er sand eller falsk, det angaaer ikke Eder; enten Læren om Fleerkoneri er sand eller falsk, det vedkommer Eder ikke. Vi har ligesaa stor Ret til at optage Troessætninger i vor Religion, som den engelske Kirke, eller som Methodisterne eller Baptisterne eller noget andet Samfund. Vor Lære er en bibelsk Lære, en patriarkalsk Lære, Gudernes Lære i Evigheden og Himlene, og blev aabenbaret til vore Fædre paa Jorden, og vil frelse Verden tilsidst, og bringe os i Abrahams Skjød, om vi nogensinde kommer der. Er Regjeringens Embedsmænd vor Religions Dommere? Nei! det kommer dem ikke ved, enten den er sand eller falsk. Jeg veed, enten den er sand eller ikke, og det er nok for mig; I veed det, Brødre og Søstre, og det er nok for Eder! Om de ikke troer den, vi uleiliger dem ikke med den. Vi siger, at vi vil møde Eder som Venner og som Naboer, som „Kjød af vort Kjød og Been af vore Been," men ikke som Verden møder Eder paa Fordærvelsens og Syndens Tumleplads. Vi er ikke der, ei heller vil vi møde Eder der, men vi vil hilse Eder som Venner og som Brødre med Hensyn til Landets Medborgerskab; saaledes hilser vi de Embedsmænd, som nu er hos os. Og om den ædle Gentleman, som nu er iblandt os, havde erholdt Beskikkelsen som Guvernør over dette Territorium, som blev rapporteret, og havde antaget den, vilde jeg have taget min Hat af og æret Beskikkelsen; og dette Folk vilde have været ligesaa eftergivende og lydige under ham, som de nogensinde kunde være under mig; det vil jeg forsikkre og indestaae for. Om de ønsker at sende en Guvernør hid, og han er en Gentleman liig ham, jeg har henpeget til, vilde ethvert Hjerte sige: „Tak Gud, at vi har en Mand til at staae som vort Hoved i den verdslige Bestyrelse; en Mand, som har faaet et godt Hjerte, og gjerne vil, at vi skal nyde Constitutionens Unionsrettigheder ligesaavel som han selv." Jeg holder med alle saadanne Mænd baade med Hjerte og Haand. Men for en Mand at komme her og gjøre Indgreb i mine personlige Rettigheder og Privilegier, og mine Brødres, det vil aldrig møde mit Bifald, og jeg vil revse saadan En, indtil han reiser bort; jeg er efter ham. Men jeg vil sige til Roes for den ædle Gentleman, som jeg hensigtede til, om det skulde skee, at en Gentleman blev kaldet til at være vor Guvernør, saa er der ikke en Mand udenfor Guds Rige, som jeg vilde lytte snarere til, og føler mere Tillid til og Kjærlighed for, end ham. Jeg ønskede at denne Roes kunde tildeles enhver Embedsmand i Landet, men den kan ikke. Vi har her nogle af de meest fordærvede, fordømmelige Uslinger, som nogensinde vanærede Jorden; nogle, som endog ønske at bære det Hellige i den ene Haand, og en Krukke fuld af Whiskey (et Slags Brændeviin) i den anden, og følge en Hore, og have en Hellig bag efter sig til at holde op deres Klæder, for at forebygge deres Tilsøling. De er liig Lodsfisken for Haien, som tjener til at føre ham til hans Offer. Jeg foragter dem og saaledes gjør enhver god Mand. Viis Eders Kolører, Gentlemen, og lad os vide hvad og hvem I er, ligesom jeg gjør, saa at hele Jorden kan see og høre det.

Har jeg nogle Følelser imod den Mand, som har et sandt Hjerte for constitutionelle Rettigheder? Jeg har Intet uden Kjærlighed og gode Følelser for

alle saadanne. Hvad har jeg for Synderen, den Skinhellige, den Vantro, den Ugudelige, Løgneren, Troldkarlen, Skjørlevneren og Hoerkarlen? Jeg har intet andet end Revselse for dem, indtil de omvende sig fra deres onde Veie, og søge Gud og finde Naade. Dette er ifølge mit præstelige Embede. Jeg sagde Eder i mit Foredrag, som nyligen er bleven læst, at min Religion er det Første og Fornemste for mig, og jeg vil sende det til hele Jorden, til Præsident Pierce, enten han lader mig vedblive som Guvernør over Utah Territorium eller ikke; enten jeg skulde blive Præsident i de Forenede Stater, eller Konge af Storbritannien, eller Monark over hele Verden, saa er min Religion og min Gud det Første og Fornemste for mig. Min Konge- og Præsidentværdighed og Alt skulde bøie sig for det evige Præstedømme, som Gud har givet mig. Jeg har været Guvernør over dette Territorium stedse siden det fik een, og i alle mine Embedsforretninger har jeg handlet overeensstemmende med Præstedømmet. Jeg vil aldrig krænke det ved Noget, som jeg kan have at gjøre med i et Embede; lad dem alle gaae over Bord førend jeg vil bringes i en Stilling, som skulde foraarsage mig til at krænke mit Præstedømme. I alle mine Gjerninger som en Ældste i Israel og som holdende Præstedømmets Nøgler for denne Generation, om jeg vedbliver at være dette Territoriums Guvernør, skal jeg pryde mit Embede ved mit Præstedømme. Lige meget hvad mit Præstedømme og Kald er, alt maa bøie sig under min Gud og hans Befalinger. Er jeg bleven nødt til at krænke nogen Lov? Nei! Præstedømmet hjælper til at ære, til at bevare, til at see og forstaae det Landds Velfærd, jeg handler for, og dygtiggjøre mig til at virke tusinde Gange eftertrykkeligere, end jeg kunde, dersom jeg ikke havde dette Præstedømme; og om Nogen kan frembringe Dokumenter til at bevise, at nogen Guvernør har æret sit Embede bedre, end jeg har, lad ham bringe dem frem.

I de Forenede Staters frie og uafhængige Regjering hvem bør i den Almægtiges Øine have det Privilegium at sidde i Præsidentstolen for at blive anseet, æret, elsket og agtet i sin Egenskab, og retfærdiggjort deri af de himmelske Hærskarer? Det er den Mand, som er helliget for Gud, og som elsker den Herre Jesus af sit ganske Hjerte, eller med andre Ord, som er iført med Viisdom fra det Høie, og har Syner, Aabenbarelser og Drømme, som giver ham Forstand til at gjøre Foranstaltninger for enhver Deel af Nationen, og Beredvillighed til at bevare for enhver deres klare og retfærdige religiøse Rettigheder, saavelsom politiske, til Alles Bedste og Gavn. I den evige Retfærdigheds Øine har ikkun en saadan Mand Rettighed til dette Embede. De er bange for at sætte en Mand der, som er en Religionsbekjender, for at han ikke skal begunstige sit eget Parti. En Mand er Daare, som vilde gjøre det, naar han har Love til at bevare og holde uforkrænkede med Hensyn til Methodister og alle andre Samfund.

Det Rige, som Daniel saae, vil fremdrive dets Lov, og den Lov vil beskytte Methodisterne, Qvækerne, Hedningerne, Jøderne og enhver anden Tro, der nogensinde var eller vil blive, i deres religiøse Rettigheder. Tillige vil Præstedømmet føre Herredømmet, og have Bestyrelsen af Rigets Regjering i alle Ting, saa at ethvert Knæ skal bøie sig, og enhver Tunge bekjende til Gud Faders Ære at Jesus er Christus. Enhver maa bøie sig for Frelseren og anerkjende og bekjende ham med deres Mund. Kan de

endda være Methodister? Ja! Presbyterianere? Ja! Og jeg formoder at Mange vil vorde bragte ind i snevre Steder, som Jøden blev af den catholske Præst. Jøden faldt igjennem Isen, og var nærved at drukne og anraabte den catholske Præst at trække ham op. „Jeg kan ikke," sagde Præsten, „uudtagen du omvender dig og bliver en Christen." Jøden sagde: „Hjælp mig op denne Gang." „Troer du paa Jesum Christum og den hellige almindelige Kirke?" spurgte Præsten. Jøden svarede: „Nei, jeg gjør ikke." „Da maa du blive der," og Præsten holdt ham under Vandet en Stund. „Troer du paa Jesus Christus nu?" „Ak ja, tag mig op!" „Godt," bemærkede Præsten, „tak Gud, at en anden Synder har omvendt sig, du er frelst nu, og medens du er frelst, vil jeg sende dig lige til Himlens Port," og han gav Jøden et Puf under Isen.

Jeg forventer ganske vist at Tiden vil komme, naar enhver Tunge skal bekjende, og ethvert Knæ skal bøie sig for Frelseren, endskjøndt Folket maa troe hvad de vil angaaende Religion. Det Rige, som Daniel saae, vil virkeligen give Love til at beskytte ethvert Menneske i dets Rettigheder, som vor Regjering gjør nu, enten Folkets Religioner er sande eller falske. Vi troer dette ligesaa oprigtigen, som vi troer noget andet; og jeg tænker, at dette Folks Fremgangsmaade har beviist det, saavidt som Menneskenes Børns Handlinger angaaer. Hele Skabelsen kunde ikke forlange flere Vidnesbyrd end de har, at det Nye Testamente er sandt, at Jesus er Christus, at de hellige Propheter er sande, at Mormonsbog er sand, og at Joseph Smith var en Prophet og Aabenbarer. Men Herren har saaledes forordnet, at Ingen skal modtage Fordelene af det evige Præstedømme, uden at ydmyge sig for ham, og give ham Æren, fordi han underviser ham, at han kan blive istand til at bevidne for ethvert Menneske om Sandheden, og ikke være afhængig af noget Individs Ord paa Jorden, men kjende for sig selv, leve „af ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund," elske den Herre Jesum Christum og hans Riges Institutioner, og tilsidst indgaae i hans Herlighed. Enhver Mand og Qvinde maa vorde en Aabenbarer og have Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Prophetiens Aand, og forudsee Guds Sind og Villie dem angaaende, skye det Onde, og vælge det som er godt.

Der er tusinde Ting jeg gjerne vilde omtale angaaende os selv og vort Land. Vor hele Interesse er fæstet ved det; vi klynge os ved det som et diende Barn, og vi vil hænge ved det, indtil de slaaer os af, indtil vi ikke kan hænge længere, og dette vil aldrig hænde sig, med mindre de drive os derfra under det Paaskud, at Mormonismen er ifærd med at gjøre Noget. Hvad er Guds Rige i Færd med at udføre paa Jorden? Det vil bevirke en Omvæltning ikke alene i de Forenede Stater, men i hele Verden, og gaae frem fra Morgenen til Aftenen, fra Solens Opgang til dens Nedgang; saaledes skal Evangeliet udsprede sig, indtil hele Jorden er oversvømmet af det, og de Retfærdige er samlede.

Synderen vil dræbe Synderen, den Ugudelige vil anfalde den Ugudelige, indtil der er en yderlig Ødelæggelse og Fortærelse paa den hele Jords Overflade, indtil Gud regjerer, hvis Ret det er. Ligesom der sagdes i Frelserens Dage: „Om vi lader denne Mand blive saaledes ved, kan I være visse paa, at han ved sin Indflydelse vil tage bort vor Stad og Nation." Om I lader Mormonismen i Fred, lover jeg Eder, at enhver oprigtig Mand og Qvinde i de Forenede Stater vil være i Jesu Christi

Kirke af Sidste Dages Hellige, og styres af Guds Lov.

Lad dem tage det Raad, som Captain Gunnison, der blev dræbt af Indianerne, gav; han var overbeviist om, at det ikke kunde nytte at forfølge Mormonerne, thi enhver Gang vi er bleven forjagede, har vi vundet Fremgang langt over vore livligste Forestillinger. Det er gaaet med os som det gjorde med den gamle Mands Steenmur, som var fem Fod høi og sex Fod tyk. Drengene kunde ikke faae fat paa hans Æbler, og sagde imellem sig, vi vil omvælte den gamle Muur; de væltede den om, og den blev større end tilforn. Saaledes med os, hver Gang Mormonerne er bleven fordrevne, saa har de udvidet deres Grændser. See Eder for, jag os igjen, og vi vil tage Riget førend I bliver det vaer.

Vi skal visseligen udsamle alle de Gode, saa snart som vi kan, thi Folk, som elsker Sandhed, vil høre sunde Argumenter, hvilket er vor Stridsmaade, og det er en videnskabelig een. Nu, kom an til Strid, naarsomhelst I tænker det er bedst, og vi vil samle ud de Retskafne, indtil den sidste Spire af Israel er udsamlet, og der er knapt nok tilbage til at vælge en Præsident, endog iblandt de Know Nothings.

Forfølg os ikkun og vi vil voxe saa meget hurtigere. „Hvad skal vi gjøre?" siger de, „sig os hvilken Vei vi skal gaae, thi vi veed ikke hvad vi skal gjøre eller hvad vi skal sige; om vi forfølger dem, vil de voxe saa meget hurtigere og tage bort vor Stad og Nation, og vil faae alle gode Mennesker til at følge dem, og hvad skal vi gjøre?" Det er en vanskelig Tilstand, jeg veed det.

Naar Fremmede kommer iblandt os, føler de sig ofte forsagte, thi vi holder os for os selv her i disse fjerne Egne, og veed ikke altid strax, enten vi staaer i Begreb med at modtage Venner eller Fiender i vort Samfund. Vi er bleven forfulgte og forjagede, og har været til en Bespottelse og et Mundheld, og naar Fremmede kommer iblandt os, føler de Tilbageholdenhed i at gjøre vort Bekjendtskab. Jeg siger: Brødre og Søstre! vær frimodige mod Fremmede, og naar I taler med dem eller er i deres Nærværelse vedligehold Eders Religion, og afvig ikke et Gran fra Sandheden.

I siger: „Jeg elsker min Gud og min Religion." Viis dem altsaa hvad Eders Religion er, og om de er oprigtige vil det ikke vare længe førend de vil stemme i med, hvis ikke, vil de fortsætte deres Reise og forlade os; og min Bøn er, at vi maa blive befriede fra enhver indført Fordærvelse.

Saavidt Tiden og Eders Taalmodighed vilde tillade, har jeg bestræbt mig for klart og sandt at skildre Eder vore virkelige Følelser og Anskuelser med Hensyn til Hoved-Regjeringen, Medlemmerne af de forskjellige christelige Menigheder, de Oprigtige allevegne, og de Fordærvede og Lastefulde hvorsomhelst de findes, og tillige et kort Omrids af nogle faa af vor forbigangne og nærværende Historie's Optrin og Hændelser.

Lad os holde ved vor Religion og vise Verden, at vi elsker den Herre Jesus Christus mere end noget Andet. Omendskjøndt Verden forfølger Eder, klyng Eder dog fast til Herren og det hellige Evangelium, skulde I end nedlægge Eders Liv for Sandhedens Skyld. Maa Herren velsigne Eder, Amen!

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 31te Decbr. 1854 til 30te Juni. 1855.

Conferenzer.	Grene	UdeHalvfjers	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavns . . .	18	1	48	40	48	23	1037	175	73	4	5	1197
2. Aalborg	8	"	17	14	12	7	166	45	41	"	2	216
3. Vendsyssels	9	"	12	12	10	8	232	49	25	"	3	274
4. Fredericia	10	"	17	14	8	2	224	31	18	"	1	265
5. Lollands	8	"	7	8	4	6	99	32	6	"	"	124
6. Bornholms . . .	4	"	5	3	4	2	99	8	8	"	1	113
Norge.												
7. Brevig	6	1	12	3	8	4	196	44	10	"	1	224
Sverrig.												
8. Skaane	8	"	12	10	9	6	177	59	21	"	2	214
9. Stockholm. . . .	3	"	8	6	4	1	50	7	"	"	"	69
Island.	1	"	2	"	"	"	3	"	"	"	"	5
Summa . . .	75	2	140	110	107	59	2283	450	202	4	15	2701

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	180 Rdl.	" Mk.	" Sk.
J. C. Klingbeck . . .	105 —	" —	" —
J. P. Folkman . . .	10 —	" —	" —
K. Petersen	30 —	" —	" —
Johan Svensen . . .	40 —	" —	" —
P. C. Jensen	55 —	" —	" —
Mads Larsen	15 —	" —	" —
H. P. Olsen	120 —	" —	" —
Summa	555 —	" —	" —

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gotheregade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.